

De buurvrouw

“Moordenaar!”, roept de buurvrouw boven de kettingzaag uit. We doen alsof we niks horen en gaan door met het omzagen van de boom. Ze stopt haar protestactie en loopt verontwaardigd naar de overkant.

Zij vermoordt geen bomen. Bij haar komt de gemeente snoeien omdat ze te veel ruimte van de openbare weg inneemt. Ook dan staat ze erbij om ieder takje te redden, waardoor uiteindelijk alleen haar voordeur iets meer toegankelijk is.

Achter die voordeur is de situatie minstens zo erg. De vloer ligt bezaaid met stapels kranten, de muren zitten vol schimmel en de katten krielen in het rond. Die scharminkels zijn haar enige gezelschap en ze is constant met ze in de weer. Haar handen tonen hun verwoede vluchtprogingen.

Ze is macrobiot en bij gebrek aan een koelkast, bewaart ze het kattenvoer in de auto. Bij warm weer kruipen de maden in het rond. Echte stukjes vlees staan op het menu.

Die auto brengt haar overal. Naar musea in Amsterdam of kunstbeurzen in Brabant. Totdat de politie op de stoep staat. Doorrijden na een botsing is een strafbaar feit. Ze kan zich van de aanrijding niets herinneren, ook niet dat ze onverzekerd rondreed. De auto wordt haar afgenomen en daarmee ook haar vrijheid.

Ook onze vrijheid wordt daardoor aangetast. De buurvrouw staat op de gekste tijden aan de brievenbus te rammelen. We hebben gewoon een bel, maar dit geluid klinkt dwingender. Of ik boodschappen met haar wil doen. Als ik vertel dat de winkels om 22.00 uur niet meer open zijn, schuifelt ze weg. Niet naar huis, maar om passerende auto's aan te houden.

Die auto's stoppen regelmatig. Ze nemen haar mee en brengen haar ook weer thuis. Ook ik deed dat toen ik haar ergens op straat zag staan. Ze wist niet wie ik was. Toen ik zei dat ik tegenover haar woonde, herkende ze me. Of ze speelde het.

Toen we voor haar deur stonden, vroeg ze hoeveel ik van haar kreeg. Ik legde uit dat ik geen taxi was.

Op een dag waren al haar katten weg.
Ook de buurvrouw zag ik niet meer.